

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 247/2025
26.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Вранића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 633/23 од 07.06.2024. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 209/24 од 09.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 26.02.2025. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Вранића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 633/23 од 07.06.2024. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 209/24 од 09.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 633/23 од 07.06.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и осам месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Окривљени је обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 209/24 од 09.12.2024. године делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљеног, преиначена је пресуда Основног суда у Сомбору К 633/23 од 07.06.2024. године, само у делу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд у Сомбору окривљеног АА осудио на јединствену казну затвора у трајању од једне године и пет месеци, у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. У преосталом делу жалба браниоца окривљеног и ОЈТ у Сомбору одбијене су као неосноване, а означена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Мирослав Вранић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног у поднетом захтеву наводи да је правноснажним решењем Основног суда у Сомбору К 633/23 од 20.05.2023. године издвојен као незаконит доказ извештај лекара др ББ из Дома здравља ... од 24.11.2023. године, као и део исказа овог лекара дат у својству сведока од 08.02.2024. године на главном претресу. Наведеним правноснажним решењем као незаконит доказ је издвојен цео извештај лекара, дакле не само анамнестички подаци. На исти начин је, према ставу браниоца требало поступици и са извештајем др ВВ, у односу на који је суд одлучио да је незаконит део који се односи на оно што јој је окривљени рекао односно анамнестичке податке, као и у односу на целокупан извештај др ГГ, укључујући и оно што јој је окривљени рекао. Наведени извештаји, према ставу браниоца, представљају незаконите доказе, па се самим тим не може користити као доказ ни оно што је окривљени саопштио лекарима. Поред наведеног, бранилац означава као незаконит доказ и тест „Multignostic Drus“ на ПТЗУС који се ради искључиво из медицинских разлога јер није рађен по налогу тужилаштва у смислу одредби ЗКП, као што истиче и да је само тестирање опојне дроге путем плувачке урађено супротно одредбама члана 286. став 2. ЗКП, јер није сачињен записник о предузетим радњама.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљене се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Из списка предмета произилази да је Основни суд у Сомбору решењем К 633/23 од 20.05.2023. године изузео као незаконит доказ извештај лекара ББ из Дома здравља ... од 24.11.2023. године, као и део исказа овог лекара дат у својству сведока од 08.02.2024. године, на главном претресу, где је сведочио о ономе што му је окривљени рекао као пацијент. На главном претресу одржаном дана 07.06.2024. године, усвајањем доказног предлога браниоца окривљеног из списка предмета изузет је као незаконит доказ извештај лекара др ВВ од 24.11.2023. године у делу : „Пацијент наводи... од раније на метадону“, као и део исказа овог лекара дат у својству сведока на главном претресу одржаном 21.03.2024. године где сведочи о ономе што јој је окривљени рекао као пацијент.

У конкретном случају суд своју пресуду није ни засновао, нити је у доказном поступку извео извештај лекара АА из Дома здравља ... од 24.11.2023. године, као и део исказа овог лекара дат у својству сведока од 08.02.2024. године, на главном претресу, где је сведочио о ономе што му је окривљени рекао као пацијент, као ни на делу извештаја лекара др ББ од 24.11.2023. године, који се односи на податке добијене од окривљеног као пацијента, као ни део исказа овог лекара дат у својству сведока на главном претресу одржаном 21.03.2024. године. Такође, суд није користио ни део исказа сведока др ВВ, у коме се изјашњава о околностима сазнатим од окривљеног као пацијента, као ни део извештаја др ВВ од 24.11.2023. године у делу у коме се наводи шта јој је окривљени као пацијент саопштио.

По налажењу овога суда, извештај лекара ББ од 24.11.2023. године и др ВВ од 24.11.2023. године, у делу у коме их је суд ценио, могу се користити као доказ у смислу члана 112. тачка 26) КЗ, као и искази наведених лекара који су на главном претресу испитани у свему у складу са законским одредбама које се односе на доказну радњу испитивање сведока, а из садржине њихових исказа, које је суд ценио, произилази да су се ови сведоци изјашњавали о својим непосредним сазнањима до којих су дошли у оквиру обављања активности из свог делокруга рада.

Такође су као неосновани оцењени наводи браниоца окривљеног којима се истиче као незаконит доказ и тест „Multignostic Drus“ на ПТЗУС јер није рађен по налогу тужилаштва у смислу одредби ЗКП имајући у виду да се наведени тест не ради по налогу тужилаштва, него по налогу ординирајућег лекара искључиво из медицинских индикација, као помоћ ради процене стања пацијента и у конкретном случају је рађен по налогу ординирајућег лекара због медицинских индикација.

Поред наведеног, неосновани су и наводи браниоца окривљеног да је само тестирање опојне дроге путем плувачке незаконит доказ јер није сачињен записник о предузетим радњама, из разлога што су овлашћена службена лица о предузетим радњама, сагласно овлашћењима полиције из члана 286. став 2. ЗКП, саставила службену белешку.

Како се, по оцени овога суда, докази на које указује бранилац, сматрају законитим доказима на којима се може заснивати пресуда, то се по налажењу Врховног суда као неосновани оцењују наводи браниоца окривљеног којима се указује да је заснивањем побјиганих правноснажних пресуда на истима учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног захтевом указује и на повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП наводима да су испуњени услови да окривљени буде ослобођен од плаћања трошкова кривичног поступка, јер би њиховим плаћањем било доведено у питање његово издржавање обзиром да је незапослен.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног суда, не могу прихватити као основани.

Наиме, ослобађање окривљеног од дужности накнаде трошкова кривичног поступка уколико су испуњени законски услови из члана 264. став 4. ЗКП је, у закону предвиђено само као могућност, те није суд у обавези да окривљеног, у сваком случају ослободи од дужности накнаде трошкова кривичног поступка. Да ли, у конкретном

случају, има места ослобађању окривљеног од дужности плаћања трошкова кривичног поступка је питање чињеничних утврђења суда, а која не могу бити предмет разматрања Врховног суда у поступку по поднетом захтеву за заштиту законитости.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Мирослава Вранића, Врховни суд је, на основу члана 491. ЗКП, наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић